

Exclusieve Uitgave van Uitgeverij de Bode

BQDe

EXTRA

E-magazine
JULI 2025

De beste verhalen
voor jou geselecteerd!

Lees de
hele zomer
door!

De Speciale editie wordt exclusief verspreid onder 25.000 E-abonnees van Weekblad de Bode en BredaVandaag en is te lezen via www.internetbode.nl en www.bredavandaag.nl

André van Roomen

46 jaar in dienst van politie en samenleving

Zijn loopbaan, die begon in de jaren zeventig, bracht hem door heel West-Brabant en maakte hem tot een vertrouwd gezicht in de gemeenschap. Zowel op straat als daarbuiten zette hij zich onafgebroken in voor de veiligheid en het welzijn van de inwoners.

Van Roomen groeide op in Roosendaal en begon zijn politieopleiding in een periode waarin streng getraind werd op discipline en vakkennis. In zijn eerste jaren was hij werkzaam in Zevenbergen, waar hij niet alleen in uniform zijn werk deed, maar ook een sterke sociale betrokkenheid toonde. "Je woonde er, je werkte er, je kende iedereen," vertelt hij over die beginjaren. Naast zijn werk als agent zette hij zich in voor het verenigingsleven, onder andere als bestuurslid

van Veilig Verkeer Nederland en als jeugdtrainer bij een voetbalclub. "Ik deed soms langs de zijlijn meer politiewerk dan op straat, gewoon omdat je mensen kende en zij jou vertrouwden," zegt hij.

Na de grote politiefusie in 1994, waarbij de Rijkspolitie opging in de regiopolitie, werkte hij op verschillende plekken in West-Brabant, waaronder Breda, Moerdijk en uiteindelijk Roosendaal. Door de jaren heen groeide hij door tot leidinggevende functies en maakte hij van dichtbij de veranderingen binnen het korps mee.

Een carrière vol uitdagingen

Tijdens zijn tientallen jaren in dienst zag Van Roomen de maatschappij veranderen en werd hij geconfronteerd met ingrijpende misdrijven en tragische gebeurtenissen. Eén van de momenten die hem het meest bijbleven, was de vliegcrash bij Moerdijk in 1981. "Dat was een grote klap. Achttien mensen kwamen om, en wij als politie stonden midden in de chaos," herinnert hij zich. Dergelijke dramatische gebeurtenissen drukten een stempel op zijn carrière, maar hij bleef altijd gefocust op zijn taak.

Hij stond niet alleen bij grote incidenten, maar kreeg in zijn dagelijks werk ook te maken met de alledaagse realiteit van de politie: verkeersongelukken, huiselijk geweld en conflicten in wijken. "Sommige dingen vergeet je nooit," zegt hij. "Ik ken liedjes en geuren die me direct terugbrengen naar bepaalde gebeurtenissen. Dat draag je voor altijd met je mee." Van Roomen werkte op veel verschillende afdelingen, van de speciale recherche-eenheid tot het Mobiele Eenheid-team. "Ik vond alle kanten van het vak interessant, maar uiteindelijk lag mijn hart bij het daadwerkelijke politiewerk op straat," vertelt hij. De dynamiek van het werk, de afwisseling tussen rust en spanning en het directe contact met mensen hielden hem geïnspireerd.

Veranderingen in de maatschappij en het vak

Door de jaren heen zag hij het politiewerk veranderen. Waar agenten in zijn tijd meestal uit de regio kwamen en iedereen kenden, komt de jongere generatie steeds vaker van verder weg. "Wij kenden de lokale gemeenschap, wisten wie wie was en hoe bepaalde problemen

'Sommige dingen vergeet je nooit, liedjes en geuren brengen mij direct terug naar gebeurtenissen.'

waren ontstaan. Dat hielp bij opsporing en bij het voorkomen van criminaliteit," legt hij uit.

Ook de houding van burgers is veranderd. "Vroeger accepteerde men een bekeuring, nu vinden mensen dat ze daarover moeten discussiëren. Iedereen heeft meteen een mening, vaak nog voordat iemand weet wat er precies is gebeurd," stelt hij. De invloed van sociale media en de zichtbaarheid van het politiewerk zijn de afgelopen jaren flink toegenomen. Daarnaast heeft hij de opkomst van grootschalige drugshandel in Brabant meegemaakt. "Wat begon als een paar wietplantages, is uitgegroeid tot een enorm crimineel netwerk. De drugsproblematiek is een groot maatschappelijk probleem geworden," zegt hij kritisch. Toch blijft hij optimistisch over de toekomst van het vak.

Zijn boodschap aan de nieuwe generatie

Na 46 jaar neemt Van Roomen afscheid, maar zijn gedrevenheid is onveranderd. Zijn belangrijkste tip voor de jonge generatie agenten? "Blijf altijd eerlijk en rechtvaardig. Je moet elke dag met jezelf kunnen leven. ■"

WIES VAN ERP
Hoofdredacteur
Roosendaalse
Bode

'Dit artikel maakte indruk op mij omdat gatis volendae. Ut por sin conserferor mo dipsament nusant que la quam, nem quis ullanis.'

DE MOEDER VAN... Oud profvoetballer John Karelse MIEP KARELSE

Als John Karelse (54) op Eerste Pinksterdag ter wereld komt, weet niemand nog dat Wemeldinge vijftien jaar later een profvoetballer zal afleveren. Maar zijn moeder Miep ziet het al vroeg aankomen. "Hij kwam uit school, nam wat te eten en drinken, bal onder de snelbinder en hup naar het speelweitje".

Wie is John Karelse?

John Karelse (Wemeldinge, 17 mei 1970) is een voormalig profvoetbaldoelman en trainer.

- Hij debuteerde op 16-jarige leeftijd bij NAC Breda, waar hij uitgroeide tot clubicoon met een recordaantal van 441 officiële wedstrijden.
- In 1999 vertrok hij naar het Engelse Newcastle United, waar hij weinig speeltijd kreeg.
- Na een seizoen bij AGOVV Apeldoorn sloot hij zijn actieve loopbaan af en keerde terug naar NAC als assistent-trainer en in seizoen 2011-2012 als hoofdtrainer.
- Daarna bekleedde hij verschillende trainersrollen bij betaalde amateurclubs.
- Tegenwoordig werkt hij als teammanager bij NAC.

Miep Karelse woont al 63 jaar in Wemeldinge. Ze groeide op in Yerseke, werkte in de thuiszorg, en trouwde met de vader van John. Samen kregen ze twee kinderen: dochter Connie en, drie jaar later, zoon John. "Ik wilde altijd thuis zijn als ze uit school kwamen. Dat vond ik belangrijk. Even eten, drinken, praten". John bleef dan meestal niet lang zitten: "Hij vloog op z'n fiets, met die bal onder zijn snelbinders". Sport zat in de familie. "Z'n vader voetbalde altijd bij de plaatselijke club hier". Ook dochter Connie bleek een trouwe voetballiefhebber. "Ze doet nog steeds veel bij Kloetinge". Die liefde voor het spel was er dus bij alle drie: vader op het veld, zoon als doelman, dochter als speler, supporter en organisator. Alleen moeder Miep had dat niet zo. "Ik was nooit zo van het voetbal. Ik ben er echt in meegegroeid".

Van speelweitje naar selectie

Voetbal is er al vroeg. Vanaf een jaar of vijf is het duidelijk dat John iets met die bal heeft. Hij probeert nog even wat andere sporten, maar niets kan tippen aan zijn grote liefde. "Hij was altijd al keeper. Op verjaardagen kreeg hij standaard keepershandschoenen of sportkleding. Geen twijfel mogelijk", glimlacht Miep. Zijn fanatisme was zichtbaar.

"Zijn trainingsjack en jas dienden als doelpalen. En dan moest er altijd iemand op hem schieten". Keepen was geen hobby, het was zijn identiteit. En hij had talent. John groeide snel en op zijn vijftiende stond hij in het eerste van Wemeldinge te keepen. Dat was bijzonder, zegt Miep. "Voor zijn leeftijd was hij best groot. En Wemeldinge was natuurlijk best wel een lagere klasse, maar dat je op je vijftiende in het eerste staat, dat zegt wel iets". Op een zaterdag veranderde alles. Hij kwam thuis en zei: er stonden twee mannen van NAC aan de lijn. Ze vroegen hoe oud ik was". Miep en haar man moesten even slikken. "Ze vroegen later: wat vinden jullie ervan als wij doorgaan met John? Dat we hem naar Breda halen?" Een grote beslissing volgde. "We hebben

het eerst besproken. Het was nogal wat. Maar we hebben gezegd: we gaan hem helpen. We staan erachter. We wilden niet dat hij later zou zeggen: ik mocht het niet van mijn ouders".

Een kind van zestien uit huis

Het gezin moest zich aanpassen aan het drukke voetbalschema van John. "Op zondagmiddag begon de wedstrijd om half drie. Hij moest daarvoor warm eten, dus dan moest je flink aanpoten. Dat waren we niet gewend". Miep en haar man reden hem op en neer naar trainingen en wedstrijden en waren vaak langs de lijn te vinden. "Mijn man zeker. In het begin ik nog niet zo, maar later wel". John verhuisde op zijn zestien naar Breda. Nog maar net puber, op kamers. "Hij was daar in de kost. Eerst bij een bestuurslid, later bij een jong gezin". Voor Miep was het bijzonder. "Hij was altijd goed aanwezig thuis, en dan ineens is hij weg. Dat was best even wennen".

School ging ondertussen ook moeizamer. John zat eerst op het VWO in Goes, ging in Breda ook naar het VWO, maar hield het daar niet vol. "Hij gaf zich voor honderd procent voor de voetbal, dus ging hij terug naar de Havo". Miep weet nog goed wat hij zei: "Ik ben hier in Breda voor de voetbal. Als dat niet mag lukken, dan kom ik terug naar huis". Zijn standpunt was duidelijk. En hij haalde zijn havo-diploma – maar koos voor voetbal.

‘Hij kreeg de kans en heeft die gegrepen’

Doorbraak

Een jaar later, op zijn zestiende, mocht hij invallen bij het eerste van NAC. De vaste keeper raakte geblesseerd en John was er klaar voor. "Hij kreeg de kans en heeft die gegrepen". Al snel stroomde zijn agenda vol: NAC, school, militaire dienst, zelfs het nationale jeugdelftal. "Hij zat ook bij Oranje onder de negentien, geloof ik", zegt moeder trots. Voor het gezin veranderde er veel. Connie ging haar eigen weg, maar kreeg nog altijd de aandacht. "We hielden haar altijd voor: jij bent net zo belangrijk. Jij bent weer goed in andere dingen". Voor Miep was het van belang dat allebei haar kinderen zich gezien voelde: "Ik ben zo trots op allebei mijn kinderen. We zijn een mooi gezin".

Miep verzamelde intussen alles van John zijn wedstrijden: "Ik heb alle krantenknipsels en foto's in plakboeken gedaan. Maar drie jaar terug ben ik verhuisd en toen zei ik tegen John: jij hebt meer plek dan ik, dus jij moet ze nu meenemen".

Een sprong over het kanaal

Na jaren bij NAC – vanaf zijn zestiende tot zijn negenentwintigste – kreeg John een kans waar veel voetballers alleen maar van kunnen dromen: spelen in Engeland, bij Newcastle United. "Dat is natuurlijk geweldig als je zo'n kans krijgt," zegt Miep. Maar het had ook een keerzijde. "Voor ons toch wel jammer. Dat je dan niet meer zo betrokken bent bij de wedstrijden van NAC."

Hoewel het eerder een hoogtepunt leek, liep zijn periode in Engeland niet zoals gehoopt. "Hij had daar een moeilijke tijd". John kreeg een bacteriële infectie in zijn knie, die uiteindelijk een keerpunt betekende in zijn carrière. "Hij was met verlof hier in Breda en is toen hier geopereerd. Maar het niveau dat hij daarvoor had, haalde hij daarna niet meer". Voor een moeder is dat pijnlijk om te zien. Niet alleen vanwege de blessure, maar ook omdat haar zoon ineens op afstand zat in een fase waarin hij kwetsbaar was. "Je staat dan toch weer verder van hem af. En met zo'n vreemde club, daar had ik niet zoveel mee".

Terug naar huis

Toen John terugkwam naar Nederland, was het voetbal op topniveau eigenlijk voorbij. "Hij had zijn vier jaar bij Newcastle uitgediend." John keerde uiteindelijk weer terug bij de club waar het allemaal begon: NAC. Niet meer als speler, maar als trainer – eerst als assistent trainer en in het seizoen 2011-2012 als hoofdtrainer. De rol als hoofdtrainer eindigde teleurstellend. "De resultaten waren niet goed, en dan word je als trainer de laan uitgestuurd."

Ook dat raakt je als moeder. Niet alleen omdat je zoon ontslagen wordt, maar ook omdat zijn naam dan negatief in de publiciteit komt. "Natuurlijk vind je dat jammer. Maar het geldt voor alle trainers: de voetballers moeten het doen, maar de trainer kan gaan."

Op zondag

Later trainde hij nog enkele kleinere clubs: Goes, JVOZ en Vlissingen. Die periode bracht hem weer dichterbij huis. "Toen hij in Vlissingen werkte, kwamen ze elke zondagmiddag met de hond. Dan paste ik op, en zij gingen naar een wedstrijd." Dat vond Miep heerlijk: "Dan zag ik ze iedere week, dat deed me goed." De routine keerde langzaam terug. Niet meer naar het stadion, maar wel samen aan tafel, samen op zondag.

Weer bij NAC

John bleef verbonden aan de club NAC. Inmiddels werkt hij er weer, als teammanager. En Miep? Die volgt het opnieuw op de voet. "Maar ik kan het niet meer zien. Het is me te spannend. Dan kijk ik zonder geluid. Of vanuit het kamertje hiernaast, en dan gluur ik om het hoekje."

Moeder van

Miep kijkt terug met trots. Niet groots, niet luid. Maar warm. "Wat je voelt als je hem ziet spelen? Trots natuurlijk. Maar wij zijn ook best wel nuchter. Het hoeft niet opgehemeld". Bekendheid veranderde haar leven niet. "Bij NAC kenden ze me wel, maar verder niet." En John? "Hij vond het allemaal normaal. Hij liep er niet mee te koop".

John in zijn vroege jaren bij NAC

SARAH KLOPMEIJER
Hoofdredacteur
Bevelandse
Bode

Miep is inmiddels 83, bijna 84. "Maar ik zwem en fiets nog elke week". Ze wandelt, fietst, leeft. En kijkt met plezier terug. "Het mooiste moment? De promotiewedstrijd in Den Bosch. We stonden tussen de NAC-supporters te dansen". Als moeder heeft ze één boodschap voor haar kinderen: "doe vooral wat je leuk vindt en waar je hart naar uitgaat". consequi untus quam, odis soluptincte vellab id modi tem ipsae nihit, ut quiatur, necus.■

'Het was een leuk interview omdat gatis volendae. Ut por sin conserferor mo dipsament nusant que la quam, nem quis ullanis.'

Een nog jonge John Karelse

'Doe vooral
wat je leuk
vindt en waar je
hart naar uitgaat'

■ Aan de keukentafel met

Zussen Joke en Annelies van Café Baarends in Goes

Je leven lang één thuis hebben. Zussen Joke Boel-Baarends (72) en Annelies Baarends (62) vertellen over de plek die een anker voor hen is: Café Baarends aan de Voorstad in Goes. Dankzij hun moeders grote hart is de legendarische kroeg volgens hen geworden wat het is. “‘Wie goed doet, goed ontmoet’, zei onze moeder altijd”, verklaart Annelies. Die naastenliefde blijkt Maria Baarends aan haar dochters te hebben doorgegeven, want in moeilijke tijden staan Joke en Annelies er niet alleen voor.

‘Geniet van het leven en zorg goed voor elkaar, dat gaf onze moeder ons mee’

Hoe was jullie jeugd?
Annelies: “Warm. Joke en ik hebben het wel verschillend beleefd, want we schelen negen jaar. Joke is de oudste en ik ben de jongste, het kakkernisje. Ik mocht alles.”
Annelies: “We gingen nooit op vakantie, want onze ouders waren altijd in het café, maar wij wisten niet beter. We gingen wel een dagje naar de Efteling en kregen een zwembadabbonnement.”
Joke: “We woonden hierachter en elke zomer zetten onze ouders een enorme tent in de tuin. Dat was echt een feest. We sliepen daar met vriendjes en vriendinnetjes – de jongens en meiden wel apart, hè.”
Annelies: “We hadden het ook heel leuk bij de padvinderij. Later werd Joke daar leiding. Dat vond ik dan weer minder, haha.”

Jan en Maria Baarends kregen vijf kinderen: Joke, Jan, Rinus, Kees en Annelies. Het was de bedoeling dat Jan, als oudste zoon, het café zou overnemen. Joke en Annelies, hoe kwamen jullie achter de bar terecht?
Annelies: “In 1980 begon onze broer Jan in het café, samen met onze moeder. Onze vader was toen al vier jaar overleden. Ik was nog maar tien toen hij tijdens het avondeten een hartaanval kreeg. Hij is nooit meer de oude geworden en op mijn dertiende overleed hij. Dat heeft veel indruk op me gemaakt.”
Joke: “Ik was 22 toen onze vader overleed en werkte al, bij de gemeente Goes. Rinus had ook al een baan. We gingen helpen in het café en rolden

er zo verder in. Mijn man hielp ook. Iedereen droeg een steentje bij.”
Later runde jullie moeder het café vele jaren met jullie en jullie broer Kees. Hoe kijken jullie hierop terug?
Annelies: “Toen onze broer Jan ernstig ziek werd, gingen wij meer in het café helpen. Op een gegeven moment werkte ik fulltime in het onderwijs en ook nog in het café. Daarnaast kreeg ik twee dochters, Marloes en Paulien. Ik weet ook niet hoe ik dat allemaal combineerde. Ik heb veel energie, denk ik. Het was druk, maar terugkijkend vond ik ons een gouden kwartet. We hebben veel verdriet en verlies meegemaakt, onze broers zijn inmiddels alle drie overleden, maar die tijd was goud. We hebben samen het levenswerk van onze ouders, vooral van onze moeder, voortgezet. Zij had zo’n groot hart voor iedereen. Er waren klanten die meer van onze moeder hielden dan van hun eigen moeder. Het café was ook maar één dag per jaar dicht. Op Eerste Kerstdag. En dan nog nodigde onze moeder eenzame mensen uit om bij ons te komen eten.”

Wat hebben jullie geleerd van jullie moeder?
Annelies: “Geniet van het leven en zorg goed voor elkaar. Dat heeft ze ons echt ingepeperd. Onze moeder was van de harmonie en de lieve vrede bewaren. Ze had ook Theresa kunnen heten. Een week voordat ze 88 zou worden, is ze overleden. Ik heb haar twee beloften gedaan, goed zorgen voor Joke en Kees en het café nooit verkopen. We zijn met opvolging bezig en hopelijk kan ik die laatste belofte ook houden. Mocht dat niet zo zijn, dan leg ik

bloemen bij het graf en zeg ik dat ik mijn best heb gedaan. En dat weet ze dan wel, hoor.”
Joke en Annelies hebben vele mooie herinneringen aan hun moeder.
Annelies: “Voor Moederdag wilden we haar een keer verrassen met een nieuwe fiets met lage instap. Die hadden we hier versierd op tafel gezet. Toen ze de volgende morgen binnenkwam vroeg ze welke debiel er nu een fiets op tafel had gezet. Dat vergeet ik nooit meer.”
Anekdoten met klanten raken ook nooit op. Annelies: “Zo was er eens een man aan het biljarten die half kachel zijn overhemd openscheurde. De knopen lagen eraf. Liep mijn moeder naar hem toe en niette zo zijn hemd dicht. ‘Dat doen we hier niet’, zei ze.”

Hoe is jullie band als zussen?
Annelies: “Goed. We kunnen met elkaar lezen en schrijven, maar we zijn het niet altijd eens en soms ook boos op elkaar. Goedmaken is niet nodig, de volgende dag gaan we gewoon weer door. Dat komt door die basis van warmte.”
De zussen hebben samen veel meegemaakt. Zo is in 1998 hun broer Jan overleden en in 2021 broer Kees. Broer Rinus is ook niet oud geworden. Joke kreeg enkele jaren geleden de diagnose kanker. Nu gaat het gelukkig goed met haar. Annelies: “Vier jaar geleden had ik niet gedacht dat Joke en ik hier zo zouden zitten. De periode dat Joke en Kees allebei ziek waren, was heel zwaar. Maar mijn omgeving heeft me door dat jaar gesleept. De halve wereld stond klaar om te helpen, ook met het café. Kees is op de verjaardag van onze moeder overleden. We

“We gingen nooit op vakantie, want onze ouders waren altijd in het café, maar wij wisten niet beter”

BRITTA JANSSEN
Hoofdredacteur
Vlissingse en
Middelburgse
Bode

‘Wat een een mooi verhaal! Ut por sin conserferor mo dipsament nusan que la quam, nem quis ullanis.’

proosten nu met een hele fles op hen allebei.”
Het café is al jullie hele leven jullie thuis. Wat is het hoogtepunt?
Annelies: “Koningsdag en Koningsnacht. Het is heel intens, maar geeft nog steeds zo’n kick. Het is hartstikke druk, maar er valt geen onvertogen woord. Vanuit de stichting Rondom de Stenen Brug wilden we jaren geleden het feestje groter maken en samen met Theo

Schouwenaar maakten we een plan om de omgeving er meer bij te betrekken. Nu hebben we hier in mijn beleving de grootste vrijmarkt van Zeeland.”
En dan de vraag waarmee we deze rubriek afsluiten: met wie zouden jullie aan de keukentafel willen zitten?
Joke en Annelies tegelijkertijd: “Met onze moeder.” Annelies: “Zou ze tevreden zijn? Doen we het, zoals zij het voor zich zag? Ik denk het wel.”■

Naam:
Annelies Baarends

Leeftijd:
62 jaar

Woonplaats:
Goes

Bedrijf: Mede-eigenaar
Café Baarends in Goes

Hobby's: “Eropuit gaan met mijn kleinzoon Rae van drie jaar en samen met Joke een terrasje pakken en op vakantie gaan.”

PERSONA

Naam:
Joke Boel-Baarends

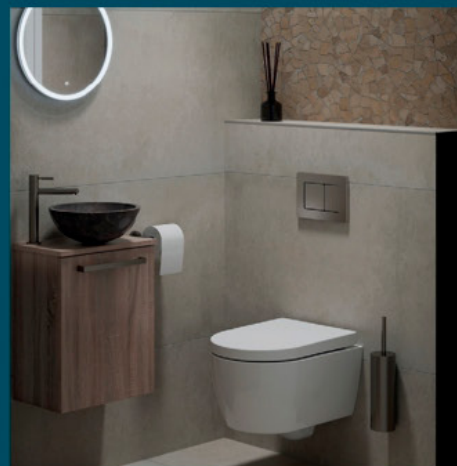
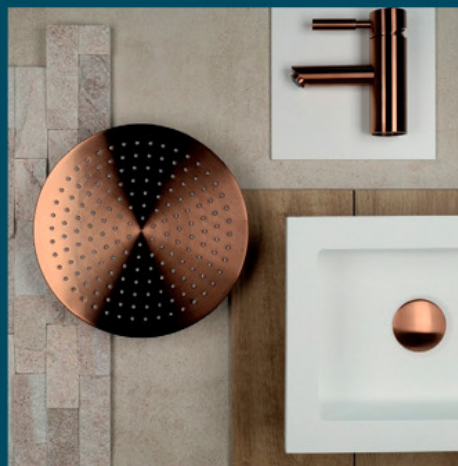
Leeftijd:
72 jaar

Woonplaats:
Goes

Bedrijf: Mede-eigenaar
Café Baarends in Goes

Hobby's: “Lezen, puzzelen, een terrasje pakken en op vakantie gaan met Annelies.”

BIJZONDER. BETAALBAAR. DESIGN.

Bezoek onze
showroom in
Roosendaal

Laat je inspireren!
Duizenden stijlen,
direct beschikbaar

Klassieke brandweerwagen uit 1928 gerestaureerd

BREDA – Het is het paradepaardje van de Bredase brandweer: een klassieke Mercedes-Benz brandweerwagen uit 1928. “Hij kwam per toeval op ons pad,” vertelt Alphons Goos, één van de drie oprichters van de stichting ‘De Helden van Toen’.

Wie door de ramen van de brandweerkazerne aan de Tramsingel gluurde, kan een glimp opvangen van de klassieke Mercedes-Benz brandweerwagen uit 1928. Dit is niet zomaar een oldtimer. De brandweerauto heeft vanaf de jaren '30 daadwerkelijk op uitruk gestaan in Breda.

“Er kwam ongeveer een jaar geleden een belletje vanuit een veilinghuis,” vertelt Alphons Goos, die samen met Clemens Kamp en Edwin Aben de stichting ‘De Helden van Toen’ heeft opgericht. “De auto stond in een privé

KIM WANINGE
Redacteur
BredaVandaag

‘Mooi om te zien dat gatis volendae. Ut por sin conserferor mo dipsament nusant que la quam, nem quis ullanis.’

‘Als elke Bredanaar een euro of zelfs minder zou doneren, dan zijn we direct geholpen.’

Mercedes museum dat net failliet was gegaan. Zodoende kwam hij in de executieverkoop terecht en het veilinghuis had gezien dat de auto oorspronkelijk uit Breda kwam. De auto is in 1928 op kenteken gezet en is vanaf 1932 in dienst genomen, toen nog vanuit de kazerne aan de Sint Annastraat.”

In eerste instantie leek het terughalen van de klassieker onmogelijk, maar Goos zette door: “Er hangen foto's van de helden van toen bij ons boven op kantoor en elke keer als ik mijn kantoor uitloop, zie ik een foto van precies deze auto. Ik dacht, deze auto heeft maar één plaats. Hij moet terug naar Breda. Ik heb iedereen die het wilde horen dit verhaal verteld en via een omweg is hij nu toch hier terechtgekomen.”

De Vlucht van Breda

Tot wanneer de auto precies dienst heeft gedaan, is niet bekend, maar zeker is dat hij in ieder geval tijdens de Tweede Wereldoorlog nog is ingezet tijdens de Vlucht van Breda. Op 12 mei 1940 moest de bevolking van Breda onmiddellijk evacueren. Johan de Breij was lid van de vrijwillige brandweer en was chauffeur op de betreffende brandweerauto. Tijdens de Vlucht van Breda reed hij met zijn gezin in de auto richting Rijsbergen/Zundert en onderweg pikten zij Bredanaars op die de tocht niet lopend konden voltooien.

In ere herstellen

Het doel van de stichting is om de brandweerauto de komende tijd stukje bij beetje te restaureren om hem zo veel mogelijk terug te krijgen. ■